

KATARÍNA MORVAI

ZARIEKANIE

Katarína Morvai

Zariekanie

Obálka: Petronela Petrušová

Korektúra: Michaela Ďuratná, Daniela Šmidová, Michaela Kučerová

ISBN 978-80-570-2528-3

1.

Ležala na zemi s pohľadom upretým na dvere a pohmkávala si jednoduchú melódiu. V hlave jej znela inak. Bola bohatšia, vyskladaná desiatkami cinkavých zvukov. Možno to boli zvuky zvončekov, ale možno to bolo niečo úplne iné. Nepamätala si odkiaľ ju pozná, ani nevedela, či si ju pamätá správne.

Ale na tom nezáležalo.

Nebol tam nikto, kto by ju počul alebo kto by ju skritizoval za falošné tóny.

Nespúšťala oči z dverí. Ich obraz sa jej vrýval do mozgu a keď na ne hľadela dostatočne dlho, okraje jej zorného poľa pomaly černeli a dvere sa strácali v tme. Ale vždy keď žmurkla, boli tam. Nehybné, rovné, vysoké, zamknuté. Tak tesne priliehali k prahu, že spod nich neprenikol ani úzky prúžok svetla. Teda, ak za nimi nejaké svetlo bolo. Mohlo tam byť. Ale nemuselo. Nevedela to.

Niečo sa muselo stať. Melódiu v jej hlave prerušovali nesúrodé myšlienky. Jednu ruku mala položenú pod hlavou a druhú voľne opretú o zem. Ukazovákوم kreslila po kamennej zemi neviditeľné znaky, ktorých obraz nemala ani v mysli. Akoby to niečo znamenalo. Ale neznamenalo to nič. Len zamestnávala prsty.

Ako dlho tam takto ležala? Boli to nekonečné minúty, hodiny... dni?

Muselo sa niečo stať. Kedy tu bol naposledy?

V žalúdku jej hlasno zaškvrkalo. Ako dlho nejedla? Deň? Dva? Viac?

Ruka pod hlavou jej stúpala a vôbec si ju už necítila.

Keby som si z nej teraz odhryzla ani by to nebolelo, preletelo jej hlavou a potuteľne sa zachichotala. Ten tichý zvuk pripomínajúci smiech pohltili mäkké steny.

Nadvihla hlavu, otočila ju na druhú stranu a vymenila si pod hlavou ruky tak, aby sa jej do stárpnutej ruky znovu dostala krv. Pozerala teraz na polstrovanú stenu oproti dverám. Bola potiahnutá veľkými štvorcami z nejakej mäkkej látky. Päť štvorcov zhora a osem zľava. Dokopy štyridsať.

Spočítala ich už tisíckrát. Počítala po jednej, po dvoch, násobila výšku a šírku a vždy jej to vyšlo rovnako. Štyridsať.

Počítala ich stále dokola a myslela si, že sa z toho zblázni. Až prišiel deň, kedy pochopila, že sa nemôže zblázniť, lebo je už dávno blázon.

Prechádzala pohľadom po látkových štvorcoch odvrchu, zľava doprava. *Jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť, sedem...* Pri čísle jedenásť sa na chvíľu zastavila. Číslo jedenásť bolo niečím zvláštne. Len nepatrne, ale malo trošku iný odtieň šedej ako všetky ostatné štvorce. Zdalo sa jej, že jedenásťka je svetlejšia alebo čo. Kedysi si celé hodiny nahovárala, že to niečo znamená. Že to nie je len tak. Nie je to náhoda. Je to nejaké znamenie. Práve tento jeden štvorec je iný ako všetky ostatné. Niečo to znamená, ale nevie čo. Chytila sa tej myšlienky a dávala štvorcu číslo jedenásť milióny významov. Najradšej mala teóriu, že je to znamenie od Boha. Že to znamená nádej. Je to znak, že niekto z milióna ľudí tam vonku o nej vie a príde ju vyslobodiť. Niekto tam vonku je iný, rovnako ako štvorec číslo jedenásť, ktorý sa odlišoval od všetkých ostatných. Niekto tam vonku o nej vie a pomôže jej.

Príbeh starý ako sám život. Princ na bielom koni, ktorý ju príde vyslobodiť z veže kam ju zavrela zlá čarodejnica. Lenže ona nie je žiadna princezná. A nezavrela ju sem žiadna čarodejnica. A žiaden princ ani netuší o jej existencii.

Neskôr si vymýšľala príbehy, ako sa mohlo stať, že štvorec číslo jedenásť má inú farbu. Vyliaty čaj, vyčistená zaschnutá krv... Hodiny zabávala svoju myseľ tým, že premýšľala ako sa napríklad čaj mohol vyliť tak vysoko na stenu. Niekedy sa na ten štvorec dívala tak dlho, že mala pocit, že je vlastne celkom rovnaký ako všetky ostatné.

Ale teraz na tom už vôbec nezáležalo.

Niečo sa stalo. Muselo sa niečo stať. Jej väznoteľ sa neukázal už veľmi dlho. Mohlo to byť aj niekoľko dní. A ona tu umrie od hladu.

2.

Rozlepila oči a oblizla si suché pery. Stále ležala na zemi s hlavou otočenou k polstrovanej stene oproti dverám.

Ako dlho som spala? Mohlo to byť päť minút a mohli to byť hodiny. Odkedy bola zavretá v tejto polstrovanej klietke, nemala vôbec pojem o čase. Neboli tu nijaké hodiny ani okná. V miestnosti okrem posteľe a kúpeľného kútika nebolo takmer nič.

Namáhavo sa posadila a pozrela k dverám, ktoré ostávali nemilosrdne zavreté. Prešla k umývadlu a hltavo sa napila studenej vody, aby zahнала pocit prázdneho žalúdka. Od nepohodlného spánku na zemi ju boleli kĺby. Bolel ju žalúdok a bolelo ju skoro všetko. Ale na tom nezáležalo.

Bola presvedčená, že tu čoskoro umrie.

Niečo sa stalo. Preletelo jej znovu hlavou. Jej väznoteľ možno umrel, odišiel alebo sa proste rozhodol, že ju tu nechá zomrieť v zabudnutí. Jej telo sa rozloží a nikto nikdy nebude vedieť, že vôbec existovala.

Prijala to ako fakt.

Tak to proste je.

Tol'kokrát túžila po smrti. Smrť znamenala únik z tohto väzenia.

Tol'kokrát ju privolávala... A predsa. Teraz, keď mala prísť, niečo sa v nej vzpieralo. Napriek všetkému tomu zúfalstvu, napriek tomu, že sa už dávno zbláznila, nejaký slabý hlások v nej šepkal, že chce žiť. *Ale ako?*

Ako by sa odtiaľto mohla dostať? Nikto o nej nevie. Je zavretá v miestnosti bez okien ani sama nevie kde. Možno hlboko pod zemou, možno naozaj v nejakej veži a jediná cesta von sú masívne dvere, ktoré sú zamknuté a ktoré z vnútornej strany nemajú ani kľučku.

Prešla k dverám a pritisla k nim ucho. Snažila sa započuť hocikaký zvuk, ktorý sa za nimi mohol skrývať. Odhaliť nejaký pohyb. Niekoho. Ale počula len duté ticho a svoj vlastný dych.

„Prosím,“ zašepkala do prázdnej miestnosti. „Prosím, nenechaj ma tu umrieť.“

Rukou prosebne hladila povrch dvier, akoby to bola živá bytosť, ktorá má

moc sa nad ňou zľutovať.

„Prosím,“ zopakovala nahlas a po líci jej stiekla slza.

Zotrela si slzu a odstúpila od dverí. Je tu zavretá ako v hrobke. A čoskoro sa toto miesto naozaj jej hrobkou stane, ak...

Ak čo? Pomyslela si sama pre seba. Ak sa odtiaľto nedostaneš? Ak nepríde a nedá ti najesť? Vieš, že už nepríde. Niečo v jej vnútri sa jej škodoradostne vysmialo.

Bezradne sa otočila okolo svojej osi a pozerala po miestnosti. Nič. Nebolo tu nič, čo by mohla spraviť.

„Ja nechcem zomrieť,“ povedala. Prvýkrát to povedala nahlas. Nebol tu však nikto, kto by ju počul a tak na tom nezáležalo.

„Ja tu nechcem zomrieť!“ zakričala z plného hrdla. Schytila deku z postele a šmarila ju do dverí. Tá o ne duto narazila a spadla na zem.

Rozbehla sa proti dverám a búchala do nich pästami.

„Prosím! Prosím!“ kričala stále dokola a jej hlas sa strácal v búchaní jej rúk o zavreté dvere.

Žiarovka nad jej hlavou krátko zablikala a zhasla.

Ocitla sa v tme. Ostala bez pohybu stáť a tep jej divoko pulzoval v krku.

„Prosím,“ zašepkala znovu. Pozrela smerom k stropu, ale nič sa nestalo. Skĺzla k zemi a bezradne obracala hlavu do tmy. Spočiatku nevidela nič, nevedela rozoznať ani obrysy vecí. Ale po chvíľke predsa niečo uvidela.

Štvorec číslo jedenásť. Bol iný ako všetky ostatné. Všetko ostatné pohltila tma. Ale v tej tme vedela rozoznať ten štvorec z mäkkej látky. Akoby ho niečo jemne presvetľovalo.

Žiarovka sa znovu rozsvietila a zaliala miestnosť ponurým žltým svetlom.

Najprv jej nedošlo, čo to vlastne videla. Nespúšťala oči z toho miesta, ktoré bolo v tme jediné rozoznatelné.

Štvorec číslo jedenásť je iný ako všetky ostatné. Je to znamenie od Boha. Je to cesta von. Je za ním okno.

„Panebože,“ vydýchla vzrušene a driapala sa na nohy. Rýchlo sa rozhliadala po miestnosti, po niečom, čo by mohla využiť na roztrhanie látkovej steny. Posteľ, deka, vankúš, umývadlo, nízky stolík bez stoličky... Nič. Nič, čo by mohla použiť.

Panebože, myslí!, kričala na seba v duchu. Niečo sa musí dať spraviť.

Niečo... niečo... potrebuje len niečo... nejaký ostrý predmet.

Lenže ostré predmety tu schválne nie sú. Postaral sa o to a môžeš si za to

sama! Výsmešne ju upozorňoval nejaký hlas v jej vnútri. Nervózne si poškriabala jazvu na ľavom predlaktí.

Pružiny! Napadla jej spásonosná myšlienka. V matraci predsa bývajú pružiny! Ak by sa jej podarilo nejako roztrhať látku na matraci, mohla by sa dostať k pružine a ňou spraviť dieru do steny.

Pribehla k posteli a položila dlane s doširoka roztvorenými prstami na matrac. Silno sa oprela o ruky a hľadala pod prstami náznak drôtov. Ale necítila nič, len mäkký molitan. Prehmatala skoro celý matrac, ale po pružinách nebolo ani stopy. Matrac bol len hrubý kus molitanu.

„Nie!“ zaúpela a neveriacky buchla pästami o posteľ.

Matrac bol nepoužiteľný. Mohla si naň akurát ľahnúť a čakať na smrť.

Nie, nie, nie! Opakovala si v hlave, *niečo tu musí byť!*

Schytla matrac a odhodila ho z postele. Ak by sa jej podarilo rozlámať rošt, niektorá doska by mohla rozpárať látku na stene. Už vôbec neuvažovala logicky. Neveriacky pozerala na kovový rošt, pevne spojený s kovovou posteľou. Samozrejme, že je konštrukcia postele kovová.

Vedela to, len v tom šialenstve a zúfalej iskierke nádeje sa jej mozog chytil akejkoľvek možnosti a musela sa na vlastné oči presvedčiť, že ani táto možnosť neexistuje a rošt nie je z dreva. Akoby mohla rozlámať kovový rošt?

Vedela, že je to dopredu prehraný boj, ale predsa vyliezla na posteľ a zo všetkých síl vyskočila. Snažila sa dopadnúť čo najtvrdšie, ale rošt pod jej váhou len slabo zacvendžal a ostal nepohnute stáť. Jednou nohou skĺzla medzi dve tyče a zvalila sa na chrbát s nohou zaseknutou v rošte. Keď dopadla, pred očami sa jej zjavili biele iskry. V prvom momente si bola istá, že keď sa pozrie na nohu, bude ju mať odtrhnutú alebo prinajmenšom uvidí svoju vlastnú kosť trčiacu z členka.

Zhlboka sa nadýchla a vydýchla. Do očí sa jej tlačili slzy, ale snažila sa ich potlačiť. Teraz to nemôže vzdať. Nie, keď našla cestu von. Pomaly sa posadila a pozrela na svoju nohu. Netrčala z nej žiadna kosť a nebola ani viditeľne zlomená. Priehlavok mala zaseknutý pod jednou z kovových tyčí, ale zdalo sa, že si nohu len poriadne narazila o kov a nezlomila ju na dva kusy. Skúsila pohnúť palcom na nohe. Šlo to. Bolelo to síce ako čert, ale mohla ňou hýbať.

Vyškriabala sa z kovovej konštrukcie postele a opatrne našliapla na zranenú nohu. Nebolo to také zlé, ako sa bála, ale väčšinu váhy radšej preniesla na zdravú nohu. Nebolo to nič príjemné.

Zamračila sa naposledy na posteľ a vypustila z hlavy možnosť, že by jej

mohla pomôcť. Ale musí niečo spraviť.

Odsckackala k čelu postele a s vypätím všetkých síl ju potiahla smerom k náprotivnej stene dverí. Kovová posteľ bola neuveriteľne ťažká. Mala čo robiť, aby ju posunula sotva o pár centimetrov. V očiach ju znovu pálili slzy.

Toto nedokážem. Preletelo jej hlavou. Mala pocit, že je slabá ako mucha. Sadla si na zem, aby si trochu oddýchla a zhrnula si situáciu.

Fajn. Noha nie je zlomená, to je dobré. Pravdepodobne už niekoľko dní som nejedla a nie som taká silná, ako by som potrebovala. To je zlé. Ak dostanem posteľ až pod štvorec číslo jedenásť, dostanem sa pohodlne vyššie, až k miestu, kde by malo byť okno. Stačilo by mi spraviť malú trhlinu v látke a už by som tú stenu nejako dodriapala.

Začala pochybovať sama o sebe. Naozaj to zvládne? Cítila, že ju opúšťajú sily. Ale ako spraviť tú trhlinu? A čo ak sa jej to nakoniec podarí, a žiadne okno tam nebude? Mohol to byť len očný klam. Niečo, čo vyprodukovala jej zmučená myseľ. Možno za tým mohol byť nejaký fyzikálny zákon, o ktorom nemala ani potuchy, a ktorý sa pohral s jej predstavivosťou...

A čo ak tam naozaj je? Lenže aj to polstrovanie musí byť na nejakom podklade. Čo ak roztrhá látku a dostane sa len k nejakej doske, na ktorej je látka natiahnutá? Ak by to tak však bolo, nepresvitalo by cez ňu svetlo...

Nemala veľmi na výber.

Buď tam to okno bude a ona sa k nemu dostane, alebo tu zomrie.

Telo ju obdarilo nečakanou vlnou adrenalínu a paniky. Postavila sa a so zatátými zubami ťahala posteľ ďalej. V tvári cítila horúčosť a na čele jej vyrazil pot. Musí tam tú posteľ dostať, proste musí!

Kov nôh postele nepríjemne škrípala po podlahe pri každom malom posune.

Už len kúsok! Hovorila si v hlave a so silným zaručením potiahla posteľ o kúsok ďalej. Fučala od námahy. Zatočila sa jej hlava a naplo ju.

„To teda nie!“ povedala nahlas sama sebe. „Nie som žiadna cintilavka, aby som tam tú posteľ nedostala.“

Prudko vydýchla a prešla k nohám postele. Každý krok jej pripomínal bolesť v zranenej nohe. *Blbá noha.* Pomyslela si, našťavaná sama na seba. Rada by to odignorovala, ale to sa nedalo. Ako by sa dala odignorovať bolesť? Bola len obyčajným človekom, a keď ju niečo bolelo, tak ju to sakra bolelo a nemohla si len tak povedať, že tá bolesť neexistuje a vznešene ju odignorovať.

Zaprela sa z druhej strany o posteľ a najsilnejšie ako len vládala ju potisla smerom k stene. Z hrdla sa jej vydral zverský rev. Nikto okrem nej ho však nemohol počuť.

Posteľ sa zastavila až pri stene. Priamo pod štvorcem číslo jedenásť. Namáhavo, ale spokojne vydychovala. Bolo to jej malé víťazstvo. Malé a nepatrné, ale bol to krok vpred.

Vyšla na posteľ a rukami ohmatala stenu. Prešla po nej nechtami. Spraví do nej dieru, aj keby to mala spraviť holými rukami.

Žiarovka znovu zablikala, ale ostala svietiť.

Jej nechty naliehavo škriabali do látky. Rýchlejšie, prudšie, silnejšie... Škriabala stále po tom istom mieste, aby vydrala aspoň slabú priehľbinu. Aby narušila celistvosť látky. Aspoň na kúsku. Stačil by malý kúsok, do ktorého by sa mohla zaprieť prstami a roztrhať látkovú stenu...

Zastavila ju prudká páľčivá bolesť na ukazováku pravej ruky. Zlomila si necht až do mäsa na prste a zo skulinky pod nechtom sa jej rinula krv. Zasyčala a dala si prst do úst. Pohľad nespúšťala zo štvorca číslo jedenásť. Jej námaha vyšla navniivoč. Stena bola neporušená.

Takto to nepôjde. Pomyslela si, a znovu sa porozhľadla po miestnosti. Zúfalo rozmýšľala nad možnosťami, ktoré má, ale nevedela na nič prísť. Čo by ešte mohla použiť?

Nie je tu nič ostré. Nič ostré... hodnotila všetky predmety, po ktorých sklzal jej zrak. Všetky predmety sa jej však zdali oblé, hladké a mäkké. Rozmýšľala či jej neuniká niečo, čo nevidí. Neprišla však na nič.

Začínala sa poddávať úzkosti. Nevedela, čo ďalej. Nemohla prísť na nič, čo by jej pomohlo, strácala energiu, bolela ju noha a dochádzali jej možnosti. Z očí sa jej začali kotúľať slzy. Nemohla ich už nijak zastaviť. Jej telo to začalo vzdávať. Nikdy sa odtiaľto nedostane.

3.

Dlho len sedela, schúlená na zemi opretá o stenu a prelievala horké slzy. Opakovala si, že nechce zomrieť, ale už sa ani nemohla prinútiť myslieť na to, čo by ešte mohla spraviť, aby sa odtiaľ dostala. Vzdávala to a myslela len na to, že to nie je fér. Nie je fér, že tu umrie zavretá. Nikdy nič zlé neurobila. Rozmýšľala nad tým, čo by robila v inom živote, na inom mieste. Keby mohla robiť čokoľvek, keby mohla byť kýmkoľvek... Nakoniec vyčerpaná zadriemala a uvedomila si to, až keď sa prebrala. Stále v tej istej miestnosti, schúlená na zemi, s očami opuchnutými od plaču. Nechápala prečo ešte stále žije. Kiež by sa už nebola prebudila a nevidela tú hnusnú miestnosť, necítila bolesť v nohe a v prstoch, v žalúdku...

„To nie je fér,“ povedala nahlas chrapľavo.

„Počuješ?!“ zakričala na väzniteľa, ktorý ju nepočul. „To nie je fér!“

Kričala z plného hrdla.

„Ako si mi to mohol urobiť?!“

Vstala a zatackala sa, keď došliapla na zranenú nohu. Členok jej začína opúchať.

„Ty sviniar!“ kričala ďalej, čo jej sily stačili. „Nič som ti nespravila! Toto si nezaslúžim. Toto si nikto nezaslúži! Počuješ? Ty hnusný...“ prešla k nízkemu stolíku a zhodila z neho útlu knihu. Z celej sily ho zdvihla a hodila do kovovej konštrukcie postele, ktorú predtým odtiahla k stene.

„Ty hnusný sviniar,“ povedala už tichšie, keď stolík s rachotom dopadol na peľasť postele a prekotil sa vedľa nej. Cupkala k nemu, pripravená znovu ho odhodiť do náprotivnej strany miestnosti. Schytila ho do rúk za jednu z nôh. S vypätím všetkých síl ho dvíhala, no do vzduchu sa nadvihla len tá jedna noha stola, ktorú držala. Pri náraze sa odlomila a úplne navrchu z nej trčal hrot klinca.

Neveriacky pozerala na kus dreva vo svojich rukách. S ústami dokorán zažmurkala na trčiaci klinca a hlasno sa rozosmiala.

To nie je možné! To nie je možné! Opakovala si dookola a uistovala sa, že naozaj vidí to, čo vidí.

Rýchlo prešla na posteľ k štvorcu číslo jedenásť. Tresla drevenou nohou s klincom napred do polstrovanía a silno potiahla.

Látka povolila.

Nemohla tomu uverit'. Bodala do steny znovu a znovu, až rozdriapala látku a z diery začali vypadávať kúsky tenkého molitanu, ktorý bol pod ňou. Nedočkavo trhala látku striedavo rukami a klincom, až narazila na druhú stranu polstrovanía. Netušila, čo to bol za materiál, dôležité bolo len to, že ho dokázala preraziť. Na druhej strane steny bolo naozaj okno. Za malou sklenenou tabuľou bol svet. Naozajstný svet, v ktorom sa zmrákalo. Vyzeralo to, že slnko čochvíľa zapadne.

Pravdepodobne bola v nejakej pivnici. Okno bolo len kúsok nad zemou. Nad zelenou trávou. A vo výhľade stál les. Žiadne domy, budovy, lampy. Nič, len les.

Srdce jej preskočilo jeden úder. Bola len krôčik od slobody.

Trhala rukami kusy látkovej steny. Zlomila si pritom minimálne ďalšie dva nechty. Ale čo na tom záleží, keď o chvíľu utečie?

Žiarovka v miestnosti zablikala a nadobro zhasla. Ale ani na tom už nezáležalo.

Spravila diery, dosť veľkú na to, aby sa ňou mohla prepchať. Okno bolo dosť malé, odhadovala, či cez neho dokáže preliezť. Ale musela. Ak by po tom všetkom ostala pri okne, cez ktoré sa nevie dostať, asi by sa už načisto zbláznila.

Vzrušene odhodila drevenú nohu stola, ktorú doteraz silno zvierala v ruke a otvorila okno. Dovnútra sa vrútil čerstvý vzduch. Voňal stromami a živcou a chladom, a bolo to to najkrajšie, čo kedy cítila.

Zaprela sa zdravou nohou o vrch čela posteľe a ťahala sa von. Ruky sa jej triasli. Chvíľu sa bála, že sa nevytiahne tak vysoko, ale pud sebazáchovy bol silnejší než slabosť. Vyhupla sa do okna a vystrčila von hlavu.

Poobzerala sa či niekoho neuvidí. Či neuvidí *Jeho*. Ale okrem lesa nevidela nič. Nikde ani živej duše.

Škriabala sa von. Zasekla sa bedrami v okne a potichu zanadávala.

Nohami, ktoré mala ešte stále v tom väzení sa už nemala o čo zaprieť, tak sa celou silou ťahala rukami dopredu. Skúšala sa pootočiť v páse, aby sa najširšou časťou bokov dostala šikmo do okna. Zdalo sa, že to pôjde.

Z celej sily sa ťahala dopredu. Pravý bok si bolestivo oškrela o okenný rám a započula jemný trhavý zvuk, keď sa jej v tom mieste rozderavili šaty. Ale posúvala sa vpred, až sa jej nakoniec podarilo okno preliezť.

OCITLA SA VONKU. Nemohla tomu uverit'. V očiach ju pálili slzy úľavy a ústa

sa jej vykrivili do širokého úsmevu. Sedela na zemi a prudko vdychovala čerstvý vzduch.

Otočila sa na miesto odkiaľ práve vyliezla. Okno, ktorým sa dostala von, vyzeralo ako akékoľvek iné pivničné okno. Za ním bola čiernočierna tma. Bol to akýsi dom. Bol obrovský. Zdal sa tehlový, ale bol natretý nabiele. Mohol mať asi tri poschodia a bol dosť veľký na to, aby mohol slúžiť aj ako menší hotel. Z tejto strany doň nevedli žiadne dvere.

Stále som bola v tom istom dome, len ma premiestnil do pivnice, pomyslela si.

Zrazu ju zachvátila panika. Čo keď je niekde nablízku? Čo ak ju zazrie? Zistí, že utiekla?

Musela sa stoj, čo stoj dostať preč z toho miesta. Vedela, že dom stojí na veľkom pozemku obohnanom vysokým plotom. Ale plot bude riešiť potom. Teraz sa hlavne musí dostať rýchlo preč od domu.

Bežala rýchlo do lesa. Zakaždým, keď zaťažila zranenú nohu bolestivo to zacítila. Ale musela pokračovať. Zaťala zuby. Dovolila si spomaliť, až keď sa dostala medzi stromy. Počúvala spev vtákov, dotýkala sa kôry stromov, ktoré obchádzala a vdychovala chladný vzduch. Toľko vnemov, toľko úžasných vecí, ktoré už tak dávno nevidela... Bolo to ako malý zázrak. Kráčala pomaly. Bola bosá a začínalo jej byť chladno.

Nezastavila sa ani na chvíľu, ale eufória z vyslobodenia trochu opadávala a ona cítila hlad a hlavne začala rozmýšľať, čo ďalej.

Dlho, veľmi dlho myslela len na útek. Teraz sa jej to konečne podarilo a ona nevedela, čo ďalej.

Nevedela, ako dlho bola zavretá za múrmi toho domu. Zdalo sa jej to ako roky, ale odkedy sa ocitla v tej polstrovanej miestnosti, čas nabral úplne iný rozmer. Nevedela ho už rátať.

Čo ďalej?

Nevedela, čo sa stalo s jej väzňom. Ak príde na to, že utiekla, bude ju prenasledovať. Nemala sa na koho obrátiť.

Pred tým všetkým, pred tým väzením, mala len otca a ten zomrel. Odišla sama do cudzieho mesta, nemala už nikoho blízkeho. A polícia? Pche...

Pomohli *Jemu*, nie jej.

Čo teraz?

Musí sa dostať čo najďalej. Utiect' na opačnú stranu zeme, najlepšie. Ale je sama, bez peňazí, bez prostriedkov, bez pomoci.

Nemám ani topánky, do šľaka! Všetky jej myšlienky však smerovali k jedinému bodu. Schovať sa! *Potrebujem jedlo, topánky, oblečenie. To je*

základ. A musím odísť, čo najďalej to len bude možné.

Mohla by vyhládať nejaký útulok pre bezdomovcov, kde by strávila noc, ale to by mohlo byť riskantné.

Pomaly došla až k murovanému plotu, ktorý bol vyšší ako ona. Popri plote boli nahusto nasadené stromy. To bola výhoda, na ktorú by sa ani neodvážila pomyslieť. Len kúsok od nej rástla stará nízka višňa, ktorá už začínala práchnivieť. Celkom ľahko sa na ňu vyštverala tak, že dočiahla na vrch kamenného múru. Jednou rukou sa chytila plota. Odhodlane vydýchla.

Dobre, toto zvládnem. Pomyslela si a celou váhou sa hodila o plot akurát tak, aby sa oň zachytila oboma rukami a ostala na ňom napoly prevesená. Vyhupla sa jednou nohou hore a prevalila sa na druhú stranu plota. Ruky sa jej vyšmykli a ona ťažko dopadla na zadok. To bolo jej jediné šťastie, lebo keby dopadla na nohy, isto by to jej členok už načisto zničilo.

Nemohla uveriť, koľko mala šťastia. Dostala sa až sem. Je preč! Začalo sa zmrákať. To bola ďalšia výhoda. V tme sa skôr stratí, ak to bude potrebné. Poobzerala sa vôkol seba. Rovno pred ňou, pozdĺžne s plotom viedla cesta. Na jeden jej smer nevidela nič, len polia. Na tom druhom sa ligotali svetlá mesta. Bolo jasné, ktorou cestou musí ísť. V poli sa nedostane ani k oblečeniu, ani k jedlu.

4.

Zastavila sa až v úzkej tmavej uličke. Vbehla za kontajnery, ktoré páchli rozkladajúcimi sa odpadkami. Po namáhavom behu ju pichalo v boku a snažila sa do pľúc nabrat' dostatočné množstvo vzduchu. V rukách zvierala kôpku oblečenia, ktoré ukradla spred nejakého predmestského domu. Voňali po kvetinovej aviváži a boli ešte mokré. Ale na tom jej nezáležalo. Bude oveľa nenápadnejšia v mokrom oblečení, než v tom, čo mala teraz na sebe. Bola oblečená v krátkych jednoduchých šatách, ktoré boli pôvodne biele. Teraz však špinavo sivé a na boku dotrhané. Nechala si ich a navliekla si na seba aj čierne nohavice a sveter neurčitej tmavej farby. Otriasla sa chladom, keď vlhká látka spočinula na jej pokožke. Oblečenie jej bolo trochu veľké, ale bolo to lepšie akoby sa do neho nemala zmestiť.

Musí ešte zohnať topánky a jedlo.

Vyšla z uličky a snažila sa čo najnenútenejšie prechádzať vysvietenou ulicou. Studená zem ju chladila pod nohami. Musela dávať pozor na čo šliape.

Mala pocit, že sa čoraz viac približuje centru mesta, kde sa prebúdzajú nočný život. Stretávala na ulici čoraz viac ľudí. A nevedela sa rozhodnúť či je to dobré alebo nie. Ak by ju už hľadal... Ak by poslal niekoho, kto ju má nájsť a priviesť späť... Ako bude vedieť, že je to niekto od *Neho*?

„Ty si kde nechala topánky?“ zakričal na ňu nejaký opitý mladík, postávajúc v hlúčiku ľudí, ktorých obchádzala.

Pridala do kroku, aby mu ušla z dohľadu. Počula za sebou hurónsky rehot a v dave sa strácali vtipy na jej účet. Zabočila za prvý roh, na ktorý naďabila. Oprela sa o stenu budovy, pri ktorej stála. Naprázdno ju natiahlo. Vedela, že nebude zvracať. Nemala čo.

Podráždila ju vôňa jedla. Na opačnej strane ulice bola terasa nejakého rýchleho občerstvenia, plná ľudí. Vybrala sa tým smerom. Pomaly, aby si mohla obzrieť stoly.

Mohla by uchmatnúť nedojedené jedlo, kým ho obsluha odprace.

Nevidela však nikoho, kto by sa chystal na odchod a nechal niečo na

tanieri.

Sadla si na lavičku pred butikom s bižutériou, ktorý bol už zatvorený. Schúlila sa v mokrom svetri a pozorovala ľudí na terase.

Ani nevedeli, aké majú šťastie. Byť s priateľmi vonku, napchávať sa dobrým jedlom, len tak klábosiť... Pri krajnom stole si všimla drobnú blondínku v ružových šatách. Sedela pri stole s mladým mužom. Obaja vyzerali ako vystrihnutí z bulvárneho časopisu. On jej horúčkovito rozprával niečo, na čom sa smiala svojimi dokonalými plnými perami a privierala pri tom mandľové oči.

Prialo si byť ňou, nechať sa obletovať a trápiť sa výberom odtieňu rúžu alebo výberom reštaurácie, v ktorej sa večer naje. Aké by to bolo krásne. Aké by to bolo jednoduché.

Zrazu odniekiaľ zavanul chladný vietor a zahrnelo. Vrátilo ju to do reality. V mokrom oblečení sa začala chvieť, ale rozhodla sa, že neodíde skôr, než sa jej podarí zobrať nejaké jedlo. Blondína, ktorú okukovala, mala pred sebou nejaký kus koláča, do ktorého zabrdla vidličkou a potom ju odložila na tanier.

Čakala ešte hodnú chvíľu, kým sa dvojica postavila na odchod. Očami hypnotizovala koláč na stole.

Hneď, ako sa mladý muž so ženou otočili chrbtom k stolu, vyskočila na nohy a trielila tam. Schmatla koláč z taniera a utekala ako rýchlo len vládala.

Netušila, či si ju niekto všimol. Nikto ju neprenasledoval a to stačilo.

Zabočila do ďalšej uličky a pchala si do úst koláč tak rýchlo, že skoro nedýchala. Bol jablkový, posypaný cukrom. Všetky jej chuťové poháriky sa prebudili a keď dojedla, pýtali si ďalší kúsok.

Kráčala ďalej. Ukradnúť oblečenie nebolo až také ťažké. S topánkami to bude horšie. A nemôže tu ostať na noc. Je to príliš blízko.

Potrebovala by aspoň mapu. Vedieť, na ktorý smer sa vydať. Ako ďaleko je najbližšie mesto.

Koláč ju začal zrazu tlačiť v žalúdku. Nemohla ho v sebe udržať. Naplo ju a vyvrátila celý obsah žalúdku do najbližších kríkov.

Panebože, som v úbohom stave, poľutovala sa v duchu.

Našla smerovník k autobusovej stanici a vybrala sa tým smerom. Nemala síce žiadne peniaze, aby si mohla zaplatiť akúkoľvek cestu, ale mohla aspoň zistiť kam sa môže vydať.

Bolo už dosť neskoro a stanica bola skoro prázdna. Prešla k veľkej tabuli s plánom ciest. Názvy miest jej nič nehovorili. Najbližšie mesto by malo

byť podľa informácií na tabuli Noxwille. Sedem kilometrov. Koľko to môže trvať? Sedem kilometrov pešo? A v tomto stave? Na lavičke, kúsok od informačnej tabule spal bezdomovec v hrubej prešívanej bunde. Páchol tak, že to cítila aj keď od neho stála dosť ďaleko. Vedľa lavičky stál nákupný vozík plný haraburdia. Pomyslela si, že ten bezdomovec má toho viac než ona. Dokonca má aj topánky. *Ten šťastný bastard*. Pousmiala sa. Nielenže mal topánky, v nákupnom vozíku mal ďalšie. Pravdepodobne detské. Červené sandálky. Na jednej z nich bola malá žltá slnečnica. Na druhej chýbala. Asi jej budú malé, ale za pokus to stojí. Jediný problém bol, že neboli navrchu toho haraburdia. Neodhodlávala sa dlho. Rozhodla sa, že to spraví ako strhnutie náplasti. Rýchlo. Nech to má už za sebou. Prišla k nákupnému vozíku a začala odtiaľ vyberať veci, akoby to bolo úplne prirodzené. „Hej!“ začula zvolanie hrubým hlasom, keď sa bezdomovec prebral. Kútikom oka videla, že vstáva, ale v tej chvíli už mala sandálky v ruke a rozbehla sa preč. Počula obscénne nadávky, ktoré za ňou kričal, ale podľa zvuku jeho vzdalujúceho sa hlasu za ňou nebežal. To bola úľava, pretože už nevládala bežať dlho. Len čo nadobudla pocit bezpečia, oprela sa o múr, aby sa vydýchala a hlasno sa rozosmiala. *Panebože! Okradla som bezdomovca!*

5.

Dostať sa do Noxwillu bol pre ňu nadľudský výkon. Šla pomaly. Držala sa v dohľade cesty, aby nestratila smer, ale šla zalesnenou stráňou, aby bola krytá. Cestou narazila na sad, ktorý bol pravdepodobne v niekoho súkromnom vlastníctve. Bol obohnaný nízkym plotom a bola tam postavená kôľňa na náradie. Začalo pršať, tak sa rozhodla tam prečkáť dážď. Kôľňa bola síce zamknutá, ale strecha prečnievala dost' na to, aby sa pod ňou mohla schovať. Musela tam prespať niekoľko hodín. Keď sa prebrala, slnko bolo už vysoko na oblohe.

Z jablone odtrhla tri jablká a pokračovala v ceste.

Len čo dojedla prvé jablko, rovno ho vyvrátila. Prázdny žalúdok protestoval proti strave.

V Noxwille bude musieť vyhľadať pomoc. Nejaký útulok, kde dostane teplú polievku. Neodvážila by sa tam ostať na noc, ale teplú polievku by si moc priala.

Odhodila zvyšné dve jablká do vysokej trávy pri ceste. Nemalo zmysel sa ich snažiť do seba dostať.

Do Noxwillu dorazila asi niekedy poobede. Bolo to malé mesto, takže sa tam celkom rýchlo zorientovala. Zo severnej strany akoby sa opieralo o hustý les. Z ostatných strán boli po okrajoch vystavané malé rodinné domčeky, a čím viac sa približovala k centru, tým boli budovy vyššie a vyššie. Prostriedok centra tvorilo námestie v tvare štvorca, ktorého dominantou bola nevkusná fontána s desiatimi kamennými anjelikmi.

V meste žiaden útulok pre bezdomovcov nebol. Bola tam však charita, ktorá rozdávala obedy a večere. A tak čakala, kým príde večer.

Chodila bezcieľne po meste, obzerala si potencionálne skrýše v tmavých a zašitých uličkách, a snažila sa byť nenápadná. Ľudia sa jej poväčšine vyhýbali oblúkom. Musela vyzerat' ako bezdomovkyňa. Ale to jej nevadilo. Musela však nájsť nejaké vhodné topánky. Sandálky, ktoré ukradla z nákupného vozíka deň predtým, jej boli malé. Prsty jej trčali celé vonku a na opuchnutom členku nemohla zapnúť remienok. Chôdza v nich bola celkom problémová.

Svetlo dňa sa pomaly menilo a čoskoro sa malo zvečerovať, keď prechádzala cez miestny trh. Toto miesto bolo skvelé. Predajcovia mali všetok tovar vyložený, a tak si mohla vybrať. Problém bol, že s tým ako vyzerala bola aj dosť nápadná. Že nemá peniaze bolo na nej vidno na kilometre ďaleko a predavači boli obozretní. Podozrievavo na ňu zazerali a striehli na každý jej pohyb, kým sa motala okolo ich stánkov. Musela si však zohnať topánky, inak to nešlo.

Vyhliadla si stánok so zásterami a oblečením v nadrozmerných veľkostiach. Na zemi pred ním boli porozkladané bagandže na krátky zips, aké nosili starí ľudia. Vyzerali však nesmierne pohodlne a vopchala by do nich aj svoj veľký spuchnutý členok.

Takže, odhodlávala sa. Spravím to ako strhnutie náplasti. Vezmem topánky a utekám do charity.

Sandálky vyhodila do najbližšieho koša a naboso rýchlo prešla k stánku. Schytila prvé topánky v rade, ktoré si predtým vyhliadla a utekala preč z trhoviska.

Začula za sebou krik.

„Hej! Chytte ju! Zlodejka!“

Zrazu mala pocit, akoby bola vo svetle reflektorov. Akoby všetci pozerali len na ňu.

Uháňala, čo jej nohy stačili, ale ľudia pred ňou akoby jej schválne zatarasovali cestu. Ale nezastavil ju nikto. Všetci sa po nej len obzerali. Keď vybehla z trhoviska, počula, že za ňou niekto beží.

Do riti! Toto nevyšlo. Preletelo jej hlavou. Musela bežať ďalej, ale bola stále pomalšia a pomalšia. Nestačila s dychom a vedela, že ten, kto za ňou beží ju čoskoro dobehne, ak sa mu nestratí v bočných uličkách.

Vedela, že o ulicu vedľa je úzky priezor, akurát pre smetné koše. Ak by sa tam dostala skôr než dotyčný uvidí kam trieli, mohla by sa tam schovať. Chcela sa otočiť, ale bála sa, že ju to ešte viac spomalí. Sotva dýchala. Jej zranený členok trpel každým dotykom nohy o zem. Už bola skoro tam. Zahla za roh a skoro sa zrazila s nejakým človekom. Drgla doňho, ale bežala ďalej.

Hlavne sa nezastavuj! vravela sama sebe.

Ale človek, ktorý jej zatarasil cestu, ju ešte viac spomalil. Otočila sa práve včas, aby videla strážnika z ostrahy trhoviska, ako za ňou vybehol spoza rohu a ladne obišiel človeka, do ktorého ona vrazila. Rozhodla sa k zúfalému činu. Topánky, ktoré zvierala v ruke hodila po strážnikovi a dúfala, že sa s tým uspokojí a prestane ju prenasledovať. Našťastie,

presne to sa stalo.

Vbehla do uličky za smetiaky, tak ako to mala v pláne. A vydýchavala sa. Už nevládala. Bola príšerne unavená, všetko ju bolelo a stále len utekala. Rozplakala sa ako malé decko a vzápätí si za to nadávala, ale nemohla si pomôcť.

Začalo sa zmrákať. Vyšla znovu do ulice a zamierila do charity. Sem-tam sa ešte nervózne obzrela za seba, či ju niekto nesleduje, ale nič podozrivé nezbadala. Na námestí sa zastavila pri fontáne a opláchla si tvár. Bola by sa aj napila, ale ktovie, čo všetko môže byť vo vode vo fontáne uprostred mesta.

Zahľadela sa na čeriacu sa hladinu pri okraji fontány a krátko pozrela na svoj odraz v zapadajúcom slnku. Už sa vlastne dlho nevidela v zrkadle, ale vyzerala presne tak, ako predpokladala. Ako bezdomovkyňa. Šplechla rukou po hladine vody a otočila sa smerom k miestu, kde sídlila charita. Avšak, ako sa obracala, zachytila niekoho pohľad. Otočila hlavu tým smerom, kde ho zazrela.

Stál na kraji námestia a pozeral priamo na ňu. Nevedela to isto, ale mohol to byť ten muž, do ktorého narazila, keď utekala z trhoviska. Bol od nej dosť ďaleko, ale vedela, že sa na ňu díva. Neuhol pohľadom ani keď sa k nemu postavila čelom. Stál tam úplne bez pohnutia s rukami pozdĺž tela. V oblečení zemitých farieb pôsobil celkom nenápadne. Tesne popri ňom prešli dve dievčatá zabraté do rozhovoru. Jedna z nich po ňom fľochla pohľadom, ale bez slova sa otočila späť k priateľke a obe išli ďalej.

Pripadal jej ako dravec pripravený zaútočiť. A ona bola korisť. Ale možno si to len nahovárala. Alebo ju len spoznal ako niekoho, kto do neho pred chvíľou narazil a civí na ňu zo zvedavosti. Nevedela sa rozhodnúť. Z jeho tváre však nevedela nič vyčítať. Mal dokonalý kamenný výraz.

Premkol ju strach. Na koži jej naskákali zimomriavky.

Nespúšťala z neho oči a spravila krok vzad.

Ani sa nepohol.

Spravila ďalší krok smerom od neho a on sa vybral priamo k nej.

Otočila sa mu chrbtom a začala ťarbavo utekať. Keď sa obzrela, videla, že sa rozbehol tiež. Bežal za ňou.

Nemala šancu mu utiecť. Ktokoľvek by bol rýchlejší, ako bola teraz ona.

Námestie bolo vydláždené mačacími hlavami a kde-tu jedna z kamenných kociek chýbala. Pozerala pod nohy a lapala po dychu.